



SZÖVEG –
TAHIN RÁHEL

SOROZAT –
CSALÁDI KÖRBE

ILLUSZTRÁCIÓ –
SZÜCS ÉDUA



HURRIKÁN – AVAGY A KÖZÖS FŐZÉS ÖRÖME

Boldizsár, gyere, főzzünk valamit együtt! – szokta mondani Anya, és én megyek is, mert szeretek zöldséget vágni, kavargatni a hagymát a lábasban, és különösen azt, amikor bele kell rakni a többi hozzávalót. Régen Ágó is szívesen jött, de most már csak olvasni szeret, és ahelyett, hogy krumplit pucolna, inkább elolvassa, mi minden van a krumpli zacskójára írva – aztán a répáét, a borsóét, a lisztét és a konyhai törülközőt is. És amikor minden elfogyott, akkor gyorsan keres egy szakácskönyvet. Anya meg azt mondja, hogy neki ez a kelletlenkedés egyáltalán nem hiányzik.

Bezzeg Dani! Mindent kivesz Anya kezéből, mintha egyedül akarná megcsinálni a vasárnapi ebédet. Anya meg csak áll, és azt mondogatja: délre biztosan megöregszik.

De velem szeret főzni! Ezt is mindig mondja – meg azt is, hogy mennyire máshogy volt ez régen.

Amikor még Dani nem született meg, akkor Anya inkább Ágóval szeretett főzni. És ez nem azért volt, mert Ágó még nem tudott olvasni, hanem azért, mert én mindenkinél gyorsabb voltam, és ezt a többieknek nehéz volt elviselni. Anya szerint olyan voltam, mint egy hurrikán: amíg ő megkavarta a pörköltet, addig én romba döntöttem a házat. Ágó csak ott tötymörgött a fűszerekkel, és unalmasan tépegette a salátát az ebédhez, de én egyetlen jól irányzott mozdulattal képes voltam levérni, kiborítani és eltörni egy fűszeres üveget – sőt, még a salátát is tönkretettem, mert abba esett a fűszer meg az üveg. A közös főzéseinknek mindig sírás és felmosás lett a vége. Legtöbbször mind a kettőt Anya csinálta, de azért a sírásba gyakran mi is besegítettünk Ágóval. Sok ilyen történetünk van, de a kedvencem a konyhaszekrényes. Ezt is mindig elmeséli Anya főzés közben, ha megkérem.

Tudjátok, én már egyéves korom előtt tudtam járni (mondom, hogy gyors voltam!), de a szüleim szerint még kétéves koromban sem tudtam sétálni. Csak szaladni. – Boldizsár, gyere, főzzünk valamit együtt! – hívott Anya, és én futottam is, mint a szélvész! Láttam, hogy ő már elkezdte: odakészített valamit a konyhaszekrényre, de magasan volt, ezért jobban is meg akartam nézni. Gondoltam, legyünk túl rajta mielőbb – és szerintem nagyon rendes voltam, mert kivételesen még kérdeztem is. Anya, mint a villám, odafordult, és nyújtotta a kezét, ahogy szokta, de hiába: én nála is gyorsabb voltam. Sőt, kiderült, hogy még saját magamnál is, mert mire kimondtam, hogy „Ez mi?“, addigra már tudtam is a választ.

Tizenkét tojás volt, és mind a nyakamba borult. ♦



SZÖVEG –
UNGVÁRY ZSOLT

APRÓPECSENYE

Szerencse, hogy ránk nem hat ez a sok feminista szöveg a női önmegvalósításról és az úgynevezett egyenjogúságról, gondoltam, miközben igyekeztem a szalonnát minél kisebb darabokra vágni. Kolozsvári, füstölt. Sikerült egy szép darabot vennem, igyekszem jó apróra szeletelni.

♦ Szent Pál is megírta, a keresztlányom esküvőjén is felolvasták: asszonyok, engedelmeskedjétek a férjeknek. Pontosan tudta már az öreg Saulus is, hogy a demokrácia működésképtelen, minden közösségben lennie kell egy vezetőnek, különben káosz lesz. Értékrendünk szerint ez a vezető a férfi, bár még a hittanos közösségünkben is elnéző kuncogással szokták kísérni a hölgyek a fenti sorokat, és nagyjából arra jutnak, hogy ezek a dolgok a modern világban már anakronisztikusak. Érdekes, hogy amikor a páli levél folytatásáról beszélünk, ami a férjek kötelességéről szól, vagyis arról, hogy szeressék a feleségüket, soha senki nem mondja, hogy ez valami elavult, ósdi szöveg lenne. Én azonban nem így látom, a miénk egy tipikus konzervatív szemléletű család. Elég életlen a kés, a hússal már nehezebben birkózom. Lapocka. Abból a legjobb a brassói. Tulajdonképpen lehet, hogy ez nem is brassói, én annak hívom, receptekkel és elnevezésekkel nem szoktam bíbelődni. Lassan haladok, mert addig nem gyűjtök alá a szalonnának, amíg a lapockával nem végeztem, mert csak kapkodás lesz belőle. Még a hagymát is fel kell vágnom. Biztos sírni fogok tőle. Közben azért van rá szabad agykapacitásom, hogy tovább beszélgessek magammal. Szoktam. Állítólag még gesztikulálok is ilyenkor, ami igaz lehet, mert a feleségem rá szokott kérdezni. „Most éppen kivel vitatkozol?” Szóval, a nő helye a konyhában, no meg a gyerekszobában van, neki ez az önmegvalósítás. Hova is jutna a világ, ha a férfiakra maradna

a családról való gondoskodás? Régi kihaltunk volna. Mindennek megvan a rendje. Nem véletlenül. Elintézem a hagymát. Megkönynezem. Bejön a legkisebbik gyerek, kérdően rám néz, nyúlkál a nyers hús és a kés után. Moss fogat és fekdj le, dörrennek rá. Nem vacsorázunk? Dehogynem, kapok észbe. Brassóit? – nyújtogatja a nyakát. Hát, ennek még kell vagy másfél óra, mérlegelem az esélyeket. Főleg, ha megtalálom a sőtartót. Tessék, tök üres, fel kell tölteni. Csörög a telefon. (Régen így mondták, valójában játszik valami idióta zenét.) A feleségem az. Most végzett a nyelviskolában, kicsit előbb sikerült elszabadulnia, a diákjai is fáradtak, egész nap dolgoztak, utána ülnek be az esti tanfolyamra. Csupa nő. „Élérem Kelenföldön a tizenhetes vonatot, ki tudsz jönni élém?”. Persze. Még van fél órám. Addig kavargatom a hagymát. Jó sok fokhagyma is van benne. Ha én főzők, akkor az a jelszó: végy egy fej fokhagymát! Már elég üveges, mehet a hús. Egy kicsi borsot teszek rá. És pirospaprikát. Fehéredik, mehet a víz. Ilyenkor van egy kis nyugalom. Általában. De most előszedem a mélyhűtött hasábkrumplit. (Sosem mondanék ilyet élőszóban, rósejbninek hívom, csak fogalmam sincs, hogyan kell leírni.) A telefonom pittyegése jelzi, hogy indulni kell. Kiadom a nagyoknak az utasítást, hogy vigyázzanak a kicsikre, amíg kimegyek az anyjukért az állomásra. – Ja, és terítetek meg! Nem szeretnék anyától kikapni... ♦

hirdetés

TUDOMÁNY • KULTÚRA • DIGITÁLIS VILÁG
MINDENNAPOK • EGÉSZSÉG • CSALÁD

ÚJ KÖZNEVELÉS MAGAZIN

MINDENKINEK, AKIT AZ OKTATÁS VILÁGA
ÉRINT ÉS MEGÉRINT

Lapszámainkat elolvashatja, illetve megrendelheti a
folyoiratok.ofi.hu oldalon.